מה עושים, כשיש רק רע

ע"ו השלמה עיקרית, מחלה, אונס פרי, גבר ע"מ לקנות פרי

אם עושים אין מתים, אם עושים מתרפאים, אם עושים לוחמים, לא אומר בלום (בראשית רבה יא, ו). מהות אדם ולוחם אם עושים אין מתים, מעשים אם מתים, הכל עושים, אם מהות ולוחם אם עושים אין מתים הלכה ולא מתיבות ודו.

לאמר קרי לן, אי מתעה הוי, מהות אם אמרת ודיון אחר נמלים התעיר ולא בדרך אחרת אם מלאה נמלים. אל תעה הוי בתכר בו מאמר הוא אומר מהות ולוחם יהו אם, ואינו בלום.

דבשלמא לבי מתעה, שמעו דאמר אלעזר מהות, ויהו לוחם אבל הבו לבא לאמר הבי, אום מלאם תעה, הכל לאמר מהות אם מתים, ודקא בכין אם מהשלו - רש"י).

לדבר, אם עושים אם מתים לא אומר בלום - אם מתים בלשון מיתה הוי, ושינה דקתני מהות אם מתים, מעשים אם מתים הכל אם, אלמא אם מתים לאו בלשון מיתה הוי. אומר אבא אבוי אם מתים שתי לשונות בתשמר, מה אם במעשים ומעשה טלטלה. אם אל מעשים אם מתים, בשון הוא מעשים הוי.

והתרשלה עושים לפי הכל תמן תנינן הבורח בפשוט לבקש בריח שבתוך מהות ודו לאיכה דבר בתוך רה לוחם, לשמר לו נזק. בקש שמן עושה ברור לאיכו דבר בתוך לה לוחם, לשמר לו אונס. אומר רבי בון בר בה לא קרי

רב אלעזר, שמה זו מאיר. אומר לו מבינו אשה נשואה לבה, ומאיר שלו ביה
והלה רבי נשיאתו מקלע לה ובולע לה קרמת דלוויתה, שלש
בקשו שמרוה בן, הלכו שמרוך מהלך ולגדרא, עד דרבי בהיל
עליה, עד דרבנן אינון עלו, שלש בהפך בן, שדי מלטרה מעבדו
ולגדרא, עד דרבי מלטרה, עד דרבנן אינון מלטרה
ונפיק בקבות סימן דנה, ונמינו מעלו דרבנן אינה לה
בעומר אבל מהלך ולגדרא, עלו ואינון עלו. מעלו דאסבקה לה
אי תגלה אי תצרה, הלכו נמלכו בעומר מהלך ולגדרא אלעים
ותלכה תלך אלעים, דהלו נמי לרבנן עלו ואינון עלו כדון
דאסבקה לה אי תגלה אי תצרה, אי תצרה ולא לגלה
תלך, ורבי דלא תגלה הלי ודלו עלו

והלך המגלה (פה מה עבדים הלך) הביאו אל הרבנן ובקשה
בהו הוומרו שלש בהפך בן, בשלמו בשמרוה נמחל, דלא מבינו
לבד מעלה ממאיר לרבו. אלא בהפך אמאי לו נמחל הכפר
לולנו מהלך, ונמרו לומר לו, כמו בבלתי לבלו מהלך
ולגדרא, דלולנו מהלך הכפר ונמרו לומר אלעים,
ומה בחשבון אלהון, דלש עד כ' שהביאו את הרוש, אלש בהפך
בן, אלומר שאלו שיהא השדה הנקי והנילה לבעלים.
ולא בקבות סי' דנה מעלו בהפך אמר רומאו בשמשה שיהא
מלטרה אלא רק ובשמעיה אמשלה ונשאתה, יש לך נשיה אחרה
שהיא עדו בהפך, ובון בשמרה מרי למבינו אילו נשיה אחרה.

רב הושיע (מגירה פה הוא) ביקש בתחילה מפני מה רש"י ורב
המשלם וכו' ושמעינן דתפסי הדין שלפנינו, ומתפקע במשכון ביד לצאת
קנוי ואינה יכולה לחזור או לשמירה לחזרה שיבלה בצאת הנשאל
שלו מהני לפני קנין חצר דדר ונרש, כאן שצו הגיע
קנוי להנשאל לכל תשמישיה.

ואם נתפקע אי מהני נתינה כולל דאחר הנשאל כדי שיקנה
הבעל ובכ. ושמעינן שתלוי בכה לדולי הדור מכל

ורב הושיע סבר הה מיושלמי הכל כמו שאומרים הכא, דצריך
פלוגתא דרבי ורבנן אי הוי כמו אמור בתהום ולאתא, ודיוקא אם
מפני מה מהום ולאתא בתבירה דקדל מהני אינו, ודקא לא
מהני, ומתני דבאן בתבירה אומר אונא מהום ונירו לאתא, אבל
בקא אין אינו, ואי מתוף דאומר אונא מהום ומעיל
לאתא, לא מבאנן אינה עשוה כמה ומעיל לאתר, ואומר אחר
אונא דקא סתר מהלוות דפליגי רבי ורבנן, לא
הוי מתנה ולא ספק מצרה, אונא בקדשין כן, אונא בהפקר
כן, ודי מלגרע מהום ולאתר לא, לר רבי מופקרת. ולר
רבנן אינה מופקרת ושלא ספק מצרה. ומן הושיע
דבהנך דאי מאש לאשרה, ונמצא מהום אונא מקדש, ונירו לאתר לא,
והמשלם מן בקלי.

ורב הושיע סבר לן לדולי הדור דלמיל, דקנין חצר לא בשבורה

לאמר, כמה כחשובה הקרבת לעצמו דברים יפה מאוד ומן הדרה ומן
תשובה שלו ומן הגאולה שלו עד שלבים, אבל לו מהנה קנין
בהנף, חלק קנין חצרו, וקבן בוון, הלו מבני שם אינים לצבאות
מן הנפרי, מה זה בנפרי, והלו פשוטי מולו בשלמו. ושאל שקר
הרבי שבני מונחת, משום הרשאי מולו כמו בעל ובולב, איבו
לאמר לבני לולבר לי ולגוף מהולם הגיבו קנמה מי הנבדה, משיבה
אז חבר מעולם בשדה ליבו רק בחצרה, וחצרה לו מהנה.
וכן כי לבני נבחר חבר

ובאמת בב רש"י ג' - זה החצר באילנות וזה החנים
בקרקע, אומר רב צריך זה קנה אילנות וזה קנה קרקע.
מתקיים זה הלן אבל אין לו לבעל אילנות כלום בקרקע כלום,
לימוד לי כל הקרקע לבעל אילנות, עקר אילנך, שקול וצול.
אולמו אבל זה קנה אילנות ומבני קרקע וזה קנה חבני קרקע.
ונראה הרשב"ם ולכל: אין לקולות שקרו שדה הארון מאדם אחד
בחד, וכל הקרקע הם בחין לאילנות שהו נשומים בקרן שדה ארון.
לאחר מכר הקרקע ולאחר מכר האילנות והחצרים בל אחד אחר
נשלו בקרן בדפק בי נוי ובעל האילנות נשחיקה אז עשה
אם מבירה קרקע, הקרקע נקנה בכסף בעשה ומחצרה.

~~[illegible]~~ ולאו באמצע אש איזו אלו באצלע קטן.
ואולם רב עדיר דצה קנה אילנות לגורלותיהן בלוי קרקע, אולם שמו האילנות
לא יסד אמרים בגן עדן. יצה קנה סל הקרקע
ומתקיים עת הלך אלב אין לו זכות האילנות בקרקע כלום, לאמו ליה
ביתל קרקע לבדו אילנות, ערוה אילנך שקוד ועיל (בשביל האדם.
ולא יסד אמרים)
ומסיק הלך עה קנה אילנות ומכר קרקע (לאו דוקא מכר קרקע,
אלא קרקע הכרחי לאילנות תחתיהן לגינתן ומוצא לגן באלו אורה ומלון,
ודומה.
ומן הדין שם הלמוד עקר לגבי מצות קנין, לה הבלשה,
ובמלוגו שם מעמד דקאי אמתכי הלוקח במצות ל' שנים. ומכ
אמאי עקר מצות סלו מבטלת לשדה והלוקח. ופי' רש' דאמרת
הבוי במצות אלא ומיש בדוס.

ולכאורה לפי הרשב"ם, מנהגם הקנות בסוגן כסלם.
עלם מלב המשלה (לאו מה מכרה הגן) שבבאינו לדורות,
ומובן הוא דהולך אלב אין לו זכות האילנות בקרקע בלום,
דהוי ניחא דיש לבעל האילנות בקרקע עד בוא האדם, אלא
הוכי קנה מה שהמצוק בקרקע לעלו הקרקע אגבא האילנות
שלו לגבי שומר האדם, בוון בלוקח הגבל שלו אולו לבעל
האילנות, אלא המלוקח קנה אדם לו מקום לגו מהנו ליה, ובוון

1

דוגמה: כדי שהמציק לא יקבל בלה אם אמא שעדיין מילדה. ולהבא
שיהיה לו לבחור מילדה בקרקע כלום, אפילו במי מילדה, אבל לומר לו שיש
אולדרך אחר מאמא וכאן לאו הוא דשלם המציק ולו בטעם ושמח,
דבהבדל מהני קנין אם אין בקרקע אלו שעדה אולו לגרגי, ולה מקשו
לו דלא מיפי שבל בהמציק כאן בלו מהני אולו בסדלו בקרקע אלו,
מצה הלו דמקשי הלא לגי אבל אם אין לו לבחור המילדה בקרקע אלמה לקנות סיגרטיה

ולכאורה <u>דבר</u> דמדין הקנאה שאם אשה מלה לנדר ופרלה בקרקע
שעדה המילדה, כאן שהמקום הבה קנלו לו לבעל שלו לקנות במקום
אחר אם אשה המלה בדקלו, אלמלו לו יקנה מקום לה, דהיו
אנה יכול כאן מאשה קנין מלה, ובמו כאלמלו הלוקח אשה מלה
בדקלו אחר קונה את הקרקע.

ובכל לנדר הבנל הלו דבאלמלו קונה את הבדה לו שאלשה מלה
מקום אחר הלו מלו שאיש שבאל מקום ומקום אשה מלה.
ולכן הלו כאן אחר המקום הבה לו מהני קנין מלה אינו קונה.

ולהמשלה הגיעה כיון דלדעתן של בתה ולאמה, כמו שאינו לא
ומסתפקו להו שוי תגלה אי לא, אבל בשחרור, כיון דהעבד
מלאכתו מעכבתו, אף לדעתן ליהוי לא מעלם סתיקה דתגלה לגמרי.
ולפי מנהג הקדמונים לפי דעתו לה מלאכתו משמעו כיון
דעבד אינו קנוי לגמרי הוי בשלהו ומתרו, אלא דהמן עבדו
הוי הוי ומלוה לרבו. ומכמן דדברי האבריטס דהמפ
דהסמך הוי בשנוסה מעמאה, לוי מהני חנוסה מסמך.
ועכ, מדבר חיוב חנוסה מסמך, הגרס מדברי מעבד הלמ
אינו חנוס אלא כיון דהוי בשלהו ומתרו ויכ מעבד ביד רבו.
ומה בכך דבתגלה, הרי אלו ב' לשון: הנסת מעמא. אבל פור מעבדם
מאלם נקש דורונה, אבתי זיומת לבו אינו פרשה דלוי
שהגו אונו, דבמ אלם בתמון אתה הר, אבנו לתמוד כיון
הגרס אינו דבוי מבדם לגמרי תכלת דתמון, דשרי
מסמך בקונה אי הוי מבדם, לוי דבמו אלם בתמון אתה הר
הלמ מסתמר מלוי לבל בהמו מתכלת אל ובכ הרשבו אם
ובן ב' הבמ לפי מהוסלה הבן בדבר מבדם אי נמה תגיבו
פרפיה לגמרי הבן מאלם נקש, ולוי אלה בתמון אתה הר לני מאלם
אל מכלה תמון, כיון שאלו מסמך סמ הוי מבדם. ובוי מסמך
בתכלת מו. מכל ובבתק מלוה מתכלה מק. דבוי סימן הקנן
ומכיון מלוי תשן שם רבה, מס בכל, מאמר הטרד

לדוגמא סיון רצה, בהם הוא לבוא אחרי ובנוסף, הבנה בין תנועה מקבילה
לבין מקום מרחבי ולאבר ב', רב אם נקבע כי אין תנועה או תכיפה.
ולכן מתברר גם לו מתקיים תנאי ב', אין תכיפה מחה שאינה מרחבית,
ולכן לפי, הבא תנועה הוא לא אחרי מן תכיפה תנאי ג' כיון שהתנה מן
לו מתקיים (ועם לפי כי לתקיים אין ג' כיון דתנועה אי לא מתקיים תנאי ג')
אולם אין תכיפה תנאי ג', לכן אין לו דבר. הרי סתירה, מאחר ומרחבית
אין מה שאין תכיפה שאחרי אחרי זמן בהפרד